

1. Keda ma kohtan, kui palvetan?

Palvel, nii nagu igal suhtlemisel, ei ole üks pool, vaid on kaks poolt, selle olulise lisandusega, et üks nendest on Jumal.

Kui on otsustav iga suhtlemise puhul see, kes keda kohtab, siis palve puhul on seda tähtsam, Kelle ees ma asun kui palvetan, kes ja milline on Jumal.

Sellele küsimusele vastamist saab alustada, kuid ei saa lõpetada, sest Jumal ületab ülimalt meie mõistuse.

Ometi tuleb küsimusele „kes on Jumal“ vastamist siiski alustada, sest see, Kes Ta on, juhatab meie palve teekonda.

2. Usu abi

Inimeste jaoks antakse valgus, mille abil saame hakata vastama küsimusele, kes on Jumal. Seda valgust nimetatakse usuks.

Usk näitab meile Jumalat kui Isa, kellel on ainus Poeg ning Isal ja Pojal on üks ühine Püha Vaim. Nendel kolmel Isikul on üks lihtne jumalik loomus.

Jumal, kogu maailma Looja, lõi ka inimese, kes loodi Jumala näo järgi ning Jumala sarnaseks.

Juba sellepärast on inimesel loomulik kalduvus palvele ja inimajaloos on näha, et inimene on alati otsinud Jumalat.

Meie, kristlaste palve sisaldab palju enam kui ainult inimese loomulik palvekalduvus.

Kui inimene on kaotanud Jumala armu ja sõpruse, siis Jumal esmaselt lubas ja seejärel saatis oma Poja, kes võttis inimloomuse vastu ja ühendas selle oma Jumala Loomusega ühes jumalikus Isikus.

Selles ühes Isikus ning Jumala ja inimese loomustes sündis, õpetas, kutsus ja kogus Jeesus õpilasi, andis oma inimelu Jumalale kõigi inimeste eest Risti eneseohverduses ja tõusis üles surnuist samas inimese loomuses inimese heaks.

Seejärel saadavad Isa ja Poeg oma Püha Vaimu Jeesuse õpilaste peale. Niimoodi saavad inimesed üheks Jumalaga ja üheks omavahel. Seda ühtsust nimetatakse Kirikuks. Püha Vaimu jõuga kestavad ja jätkuvad Kirikus Jeesuse õpetus ja teod, eelkõige Kiriku õpetusametis ja Sakramentide pühitsemises.

Jumala lihakssaamise taasuuendamise kaudu jätkab Jumal kohalolekut Kirikus ja tegutsemist inimeste keskel.

Usk, mis laseb kõike seda näha ja mõista, on Kiriku ühine hüve. Kirik võtab selle vastu Jumala käest, kuulutab ja tunnistab seda.

Kiriku usku kasutabki iga kristlane, kes palvetab.

3. Millised on palve tunnused selle tõttu, mida räägib usk Jumalast

Kui me kasutame usku, siis võime näha selle tagajärgi oma palves.

Kõige pealt võtkem teadmiseks tõsiasi, et Jumal on kahepoelses palvesuhtluses alati *esimene*. Esimese sõna palves ütleb alati Jumal. Samuti palve tahtmine ja igatsemine sünnib alati esmalt Jumala poolt ja hiljem meis. Kui me tahame palvetada, see tähendab, et Jumal jagas meiega oma tahtmist, et meiega suhelda.

Järgmiseks on oluline, et Jumal on Looja ja meie oleme loodu. See tähendab, et Jumal on meie *Issand* ning Teejuht ja mitte vastupidi.

Palve ei ole selleks, et Jumal täidaks meie tahet, vaid selleks, te meie täidaksime Jumala tahet. Palve ei ole selleks, et meie muudaksime Jumalat, vaid selleks, et Jumal muudaks meid. Palve ei ole selleks, et me ütleksime Jumalale, mida teha, vaid selleks, et Jumal ütleks meile, mida teha.

See on seotud alandlikkusega. Püha Vaimuga on kooskõlas ainult selline inimene, kes on alandlik. Vastasel juhul saame meie ise ebajumalaks oma palves.

Jumal ei karda kohtumist kurjaga. Ta näitas seda meile ristil. Tema teod näitavad, et Tema kavatsused on kindlad ja muutumatud isegi siis, kui kes tahes muu on Temaga vastuolus. See on seotud Jumala võrratu *vägevusega*. Jumal tahab, et meie mõtisklus Tema kõigeväelisusest täidaks meid ja meie palvet. Sel moel me rahuneme ja palve täidab meid rahuga.

Sellest, et Jumal on olemas *lakkamatult ja igavesti*, tuleb see, et meie peaksime palvetama kogu aeg. See Uue Testamendi õpetus võib kõlada kummaliselt, kuid see on tähtis ja põhiline. Üks vastus sellele õpetusele on Jeesuse palve õigeusu traditsioonis. Lääne traditsioonis – Roosipärg.

Jumal on *kõikehõlmav* Isa ja ühtlasi on Ta siiras. Seepärast me kohtume iga kord, kui palvetame, ka Tema teiste lastega. Iga inimene, kes on Jumala laps, on juba ainuüksi seepärast meie vend. Jumal ühendab meid oma armastusega, millega Ta inimesi armastab, ja see saab eestpalve allikaks. Meie palve ligimeste eest võtab oma jõu ja sisu Jumala armastusest nende ligimeste vastu. Isiklikus palves on alati koht teiste inimeste jaoks, sest me suhtleme siis Temaga, kes on kõigi inimeste, sealhulgas meie lähedaste, Isa.

Jumal saatis meile Poja, kes on Tema ainus Igavene Sõna. Seejärel anti meile Isa ja Poja Vaim, ehk nagu Jeesus ütleb, Tõe Vaim. Nõnda on palve loomu poolest õppimine, antud juhul Jumala *tarkuse* õppimine. Kui Jumal on esimene, ka palves, nagu sai öeldud, siis meie esimene tegu palve ajal on kuulamine. See, mis on meile antud – Jumala Sõna – on meie mõistuse ja mõtete toit. Usu abil saame me seda toitu vastu võtta, kuid me ei saa seda ammendada.

Tegude ja sõnadega andis Jumal meile tunda oma *headust* ja heldust. Jumala mõistus ja tahtmine on tulvil seda, mis on hea – hea iseeneses ja hea meie jaoks. Sellest saame me oma südamele ja palvele usalduse Jumala vastu ja läheduse Temaga. Nähes Jumala headust on meil kergem ennast Temale anda – rahulikult ja julgusti. Öeldes „Paluge, ja teile antakse, otsige, ja te leiате, koputage, ja teile avatakse, sest iga paluja saab ja otsija leiab ja igale koputajale avatakse!“ (Mt 7:7) tahab Jeesus, et meie tunneksime üha rohkem, isiklikult ja otse, Isa headust, mis on antud meile. Ka püha Paulus räägib sellest: Jeesuse „sees usu läbi temasse on meil julgus ja usaldav ligipääs Jumalale“ (Ef 3:12).

4. Millised on palve tunnused selle tõttu, millised oleme meie

See, millised oleme meie ise, mõjutab palvet muidugi samuti. Selle kohta soovitab meile Uus Testament, niihästi Jeesus evangeeliumis kui ka püha Paulus kirjades, et meie palve oleks püsiv ja jonnakas. Uue Testamendi õpetuse järgi annab püsivus ja jonn meile juurdepääsu Jumalale, hoolimata sellest, et oleme patused ja vaesed. Nagu ütleb Jeesus tähendamissõnas: „kui ta ka ei tõuse teisele leiba andma sõpruse pärast, siis ta teeb seda ometi tema

järelejätmatu pealekäimise pärast, kui ta kord juba on üles äratatud, ja annab talle, niipalju kui tal vaja" (Lk 11:8). See on vist kõige olulisem palve tunnus: et ta on vahend, millega saame Jumala käest halastust, meie ja meie ligimeste heaks.

5. Mis on palve tunnus selle tõttu, millised oleme Jumal ja meie üheskoos

Jumal ühendab meid endaga sellest hoolimata, et me oleme nõrgad ja patused. Jeesuses ühendab Jumal Püha Vaimu väega meid endaga juba siin, selles maailmas (ehkki see ühendamine ei ole enamasti nähtav). See tõsiasi muudab meie palvet oluliselt. Püha Vaim teeb meid endaga üheks ja saab ise meie palve jõuks. Selle kohta kirjutab püha Paulus: „Samuti tuleb ka Vaim appi meie nõtrusele: me ju ei tea, kuidas palvetada, nõnda nagu peab, kuid Vaim ise palub meie eest sõnatute ägamistega“ (Rm 8:26).